

STICHTING RADIOGEMEENTE

PREKENSERIE JAARGANG 64 NR 11

Schriftlezing:

RUTH 1 : 1 – 8 EN 15 – 22

SAMEN OP WEG NAAR BETHLEHEM

DOOR DS. A.H. VAN GENT

Gehouden op

20 december 1982 in de

Marekerk te Leiden

“En zij gingen beiden voort, totdat zij te Bethlehem kwamen...” Dat is niet zo vanzelfsprekend. Ik had mij eerder kunnen voorstellen dat zij nooit meer naar Bethlehem teruggekeerd waren. Er is zoveel gebeurd in het leven van die twee vrouwen, van wie ik vanavond een paar dingen heb voorgelezen. Het één is nog ellendiger dan het andere. Trouwens, dat zeggen wij ook: “Een ongeluk komt zelden alleen.” En als je het boek Ruth leest, kun je dat wel beamen.

Het verhaal begint ermee dat er hongersnood was in het beloofde land. Daar moet je niet overheen lezen natuurlijk. Het zou immers een land zijn “overvloeiende van melk en honing”! Hoe kan dat dan: hongersnood? Is dat omdat Naomi gelijk heeft als ze later zegt: “God heeft mij kwaad gedaan. Hij heeft mij kwalijk behandeld.”? Doet God het dan zo verkeerd? Als God bezig is om slechte dingen af te breken in het leven, als het allemaal tegen zit, doet God het dan zo slecht? “Het lijkt er wel een beetje op,” zegt u.

Alleen verbaas ik mij erover als de hongersnood komt, dat Elimelech met zijn vrouw en twee jongens wegtrekt naar het land van de Moabieten. Want met dat volk mogen de Israëlieten geen gemeenschap, geen contact hebben. De Moabieten hadden alles op alles gezet om Israël uit te roeien toen het uit Egypte kwam en nu moet Israël afzijdig blijven van dat volk. Daarom snap ik niet dat Elimelech daar naartoe gaat. U wel?

U zegt: “Had hij dan moeten blijven? Hij had toch ook te maken met die hongersnood? Hij had een vrouw en twee kinderen; die moesten toch eten?” Ik vind zijn naam echter zo bijzonder. Vroeger werden de mensen niet vernoemd naar hun vader of grootmoeder, maar kregen zij een naam met een geweldige betekenis. Zo betekent Elimelech: “*mijn God is Koning*”. Nu schiet je met zo’n mooie naam niets op als je het niet gelooft. En omdat Elimelech wel weet wat het betekent en hij er niets mee doet, neemt hij de benen als de hongersnood uitbreekt. Als hij het echt geloofd had, had hij gezongen:

*Rust, mijn ziel, uw God is Koning: heel de wereld Zijn gebied.
Alles wisselt op Zijn wenken, maar Hijzelf verandert niet.*

Dat is de God die helpt in nood. Dat is de God die je niet om zal laten komen in dure tijd en hongersnood. Dan hoeft je niet op de vlucht te slaan. Maar die mooie naam alleen, nee, die helpt niets.

Net zoals heel veel christenen vandaag in Nederland leven. Dat christen zijn hebben ze van huis uit meegekregen. Vader en moeder hebben het hen met de paplepel ingegoten. Dat ging goed totdat... Nu wil dat niet meer zo best. De jonge mensen van nu zeggen: “Ze kunnen me nog meer vertellen. Dat jullie dat zomaar van jullie ouders en dominees in de kerk hebben aangenomen, nu, dat moeten jullie zelf weten. Als je dat maar niet van ons verwacht.” De jeugd van nu is veel kritischer geworden.

Als het alleen maar een kwestie van naam en opvoeding is, dan heb je er ook niets aan. Deze zogenaamde “naamchristenen” kunnen er niet mee uit de voeten. Het zijn mensen net als Elimelech. Als het erop aan komt gaan zij rekenen met hun verstand en nemen ze hun eigen beslissingen. Ze hebben in de kerk wel dapper gezongen: “Vrees niet, geloof alleen! Alles is mogelijk degene die gelooft!” maar ze zeggen, als het erop aan komt in het leven: “Je moet je hersens erbij hebben en je handen uit de mouwen steken en proberen jezelf te redden. Help jezelf, dan helpt de Here God jou wel.” En... Elimelech ging.

Maar als hij eenmaal weg is, gaat het bergafwaarts. Elimelech sterft. En als vader dood is, gaan zijn twee jongens trouwen met Moabitische vrouwen. Dat mag ook niet! Tien jaar later sterven die jongens ook. Dan blijft Naomi achter met die twee “vreemde” schoondochters.

Maar dan hoort Naomi in dat veld van Moab die geweldige boodschap, dat de Here God naar Zijn volk heeft omgezien door hun brood te geven. Dat is een goede boodschap, evangelie: goed nieuws.

Daarom zitten wij hier in de kerk om tegen u te zeggen wat u misschien al heel vaak gehoord hebt: “GOD HEEFT NAAR U OMGEZIEN!” Het loopt vaak vast in je leven, opdat je het eindelijk zult ontdekken dat God er is.

Ik preekte vanmiddag in Dronten en toen heb ik een verhaal verteld van een collega. Hij was in het ziekenhuis bij iemand op bezoek en ontdekte toen een jongetje van een jaar of acht. Hij hing in een soort hangmat, zó gewond was hij geraakt. De dominee ging naar hem toe en vroeg: “Wat is er gebeurd?” En die jongen, Wim, zei: “Er is een auto over mij heen gereden.” De dominee zei: “Het doet zeker erg zeer.” Wim antwoordde: “Dat wel, maar de Here Jezus houdt van ons.” “Kun je dat zeggen als je zoveel pijn hebt?” “Ja,” zei Wim.

“Wij hoorden bij het Leger des Heils en gingen altijd naar de samenkomsten. De laatste jaren niet meer. Wij baden ook niet meer en lazen ook niet meer in de Bijbel. Wij waren God helemaal vergeten. Maar sinds ik dat ongeluk heb gehad, bidden mijn vader en moeder en broertjes weer en nu doe ik het ook. Wilt u dan niet zeggen dat de Here Jezus van ons houdt?”

Nee, het is toch niet zo slecht. Naomi heeft dus ongelijk als ze zegt: "God heeft mij kwalijk behandeld." Daarin was een stukje liefde van God. Zoals het liefde is van God als Hij mij vandaag laat zeggen dat Hij omziet naar de wereld.

Weet u wat Kerstfeest is? Dat is niet alleen intimiteit en gezelligheid, lekker eten en leuke versiering en een paar extra vrije dagen. Nee, Kerstfeest is het bewijs voor jongens en meisjes, voor mannen en vrouwen: God ziet naar ons om! Wij zijn God vergeten, maar God vergeet ons niet. Wij hebben niet meer aan Hem gedacht en zijn bij Hem weggelopen, maar Hij zoekt ons op. En als je gaat denken aan het Kind in de kribbe, is dit de boodschap: God ziet naar mij om in dat Kind. God zegt: "Hier ben Ik. Niet ver weg, nee, heel dichtbij."

Die boodschap zet Naomi en Ruth in beweging. Zij zeggen: "Als God naar Zijn volk heeft omgezien, dan moeten wij terug naar Bethlehem." En... ze gaan.

Vandaag de dag zijn er heel wat belemmeringen voor mensen om naar Bethlehem te gaan. De één zegt: "Ik zit zo in de zorgen... Ik zie het niet meer zitten. Ik ga niet." Een ander zegt: "Als je ziet wat er in de wereld gebeurt... In zo'n wereld kan ik niet meer geloven." Een ander zegt: "Moet je eens kijken naar al die mensen van de kerk. Vroom praten, maar, o, wat ze je niet aandoen! Nee, wij gaan niet naar Bethlehem..." Al is de boodschap dan waar, dat God naar mensen heeft omgezien, de mensen blijven thuis.

Dat kun je toch zien aan de kerken? Die worden alleen maar leger. De een na de ander gaat dicht, want het is niet meer te betalen. Een ander is werkloos en ziet de toekomst somber in. Die gaat ook niet naar Bethlehem. Nee, het is niet zo vanzelfsprekend dat deze twee vrouwen naar Bethlehem gaan. En het is nog minder vanzelfsprekend dat ze zo lang doorlopen tot ze er zijn!

Ik las van een man die vlak voor Kerstfeest droomde dat hij naar Bethlehem ging. Er liepen hem zoveel mensen voor de voeten, dat je bijna zou denken dat die man zou zeggen: "Ik ga gewoon niet meer... Mij niet gezien." Maar nee. Hij duwde ze aan de kant en zei: "Laat me erdoor! Ik heb haast. Ik moet naar Bethlehem!" Zo kwam hij al hijgend in zijn droom tenslotte in Bethlehem aan bij de stal. Toen hij er was, zag hij plotseling voor de stal een hoge drempel. Och, daar kon hij nooit overheen...

Ja, zo lopen mensen u voor de voeten. Zo is er misschien een hele hoge drempel van teleurstellingen, eenzaamheid, leed, verkeerde dingen die je vasthouden en naar beneden trekken en je kunt er niet overheen. Nou, deze man ook. Op weg naar Bethlehem... Eindelijk is hij er en dan zo'n hoge drempel. De man kreeg het zo benauwd! Maar in zijn benauwdheid draaide hij niet om en liep hij niet weg, nee, hij deed in één keer een stap voorwaarts en ontdekte toen dat er helemaal geen drempel was. Het was immers een stal? En stallen hebben geen drempels. Hij kon zo naar binnen...

Ik weet niet wat u allemaal tegenhoudt om naar Jezus te gaan. Je zonden? Je eenzaamheid? Verslaving? Verdriet, zorg, angst? Angst! Ik heb goed nieuws voor u. Omdat God naar ons heeft omgezien, hoeft je maar één stap te doen.

't Is maar één stap tot Jezus, van zonde tot gena.

Wat zal uw hart beslissen? Een neen of heilig ja?

Weet u, als je die ene stap in de richting van Jezus doet, dan zie je die drempel niet meer. U zegt: "Waar is die dan?" Alle dingen die de drempel vormden tussen het leven, tussen het geluk, tussen vrede, tussen uw ziel en God, al die lasten nam het Kind van Bethlehem over. U zegt: "Daar wordt Hij door verpletterd..." Ja, dat is zo. Dat heeft Hem verpletterd aan het kruis op Golgotha. Maar als u nu die ene stap doet, blijft er geen drempel over.

Naomi en Ruth gingen zo lang door tot ze in Bethlehem kwamen. Daar zit een hele nieuwe toekomst in. Daar zit de komst van Jezus Christus in verborgen. God heeft naar ons omgezien. Zit u met zorgen? Met vrees? Wil je echt feest vieren? Wil je de Here Jezus ontmoeten? Dat kan. Ja, want Hij is hier. En op het plekje waar je zit kun je zeggen: "Denk aan mij..." En Hij doet het.

Er was eens een Russische soldaat, die na de oorlog thuiskwam. Hij was lang krijgsgevangene geweest en toen hij zijn huis binnenkwam, zat er een vreemde man in de kamer. Hij heeft alleen even gekeken en toen stilletjes de deur weer dichtgedaan en is weggegaan. Hij liep naar het station. Hij wilde overal en nergens heen.

Tenslotte stapte hij in de trein, de trein reed erg langzaam en passeerde zijn huis. Toen ontdekte hij naast de spoordijk twee kindertjes. Hij keek uit het raam en zag het: het waren de zijnen. Hij hoorde de kinderen roepen: "Vader, vader..." Toen is hij uit de trein gesprongen...

Als mensen vandaag om Vader roepen, dan springt God in Jezus Christus naar je toe. Dat is Kerstfeest. En dan komt Hij niet op bezoek. Hij wenst je niet een zalig Kerstfeest of een goede morgen, Hij komt om bij u te blijven. "Want wie Hem aanroept in de nood, vindt Zijn gunst oneindig groot."

Zeg, zou je niet willen komen? Zou je met ons mee willen gaan? Want ik ga naar Bethlehem. Niemand houdt me tegen. Ik zeg tegen iedereen: "Kom mee..." Of: "Laat me erdoor!" En als ik er kom, is er geen drempel die me tegenhoudt om bij het Kind te komen.

En zoals het bij mij gaat, gaat het bij u en bij jou als je vanavond zegt: "Ik wil." Het hangt dus van uzelf af, want God heeft alles gedaan! Amen.